

ΤΟ ΕΡΙΣΤΗΡΟΓΜΑ ΤΩΝ ΕΡΙΣΤΗΡΟΓΜΑΤΩΝ

ΤΩΝ ΓΑΡΦΑ ΘΕΡΟΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΕΡΟΧΑ, Πέπε! φρόνιμος. Έτσι θα είμαστε τακτοποιημένοι για καλά.

Ο Πέπες στήριξε τον μανδύα, μαζί με τον όπιο έβαλε και τον δικό του, στους κορμούς δυό δέντρων που βρισκόντουσαν στην κορυφή του λόφου. Έτσι σχηματίστηκε ένα παρατέτασμα, το οποίο τους έφραζε απ' τους έχθρους, που είχαν καταλάβει τους αντίκρυ-νούς γκρεμούς.

—Και' αυτό τον τρόπο, δεν θα μάζ βλέπον καθόλου, είτε εύχαριστημένος ο Πέπες, κι' επι πλέον είχε αδύνατον να τραπήσουν ή σφαιρίες τους σε τόση απόσταση τους δυό ησυχάζει. Βάλτε τώρα και μερικά μεγάλα πέτρες στο αντίθετο μέρος κι' ετοιμάστε τακτοποιημένους για καλά.

Μεταξύ όμως των τριών κινήτων, έπαιξε και ένας που δεν ήταν τόσο άτακτος, όσο ο Πέπες. Και αυτός ήταν ο Βουαροζέ. Από τη στιγμή που άρχισε να σκέπτεται να περάσει την ύπλοειχη ζωή του στα δάση μαζί με τον Φάβιο, μια σκληρή μεταβολή έγινε μέσα του. Για πρώτη φορά τώρα τον τρομάζαν οι διάφοροι κινήτοι, που συναντούν στην έρημο. Όσο εκείνοι που άποφάσιζαν να εγκαταλείψουν τον κόσμο και να ζήσουν παντοειά στην άγρια μοναξιά. Φοβόταν, φοβόταν πολύ για τον Φάβιο του και μια κρυφή αγωνία έσφαγγε την καρδιά του. Τα μάτια του δεν πετούσαν πια σπίνες, δεν έλαμπαν πια, όπως άλλοτε, όταν άνηχναν τον κίνδυνο. Και ή εφρευτική γαλακτία του δεν είχε πια τις πωλές της ελάμψης.

Ένω ο Πέπες εξεστέρωσε το σχέδιο της αμύνης του, ο Βουαροζέ θέλησε πολλές φορές ν' άνοξη το στόμα του και νά μιλήσει. Η σκέψις όμως που έφρόνιζε να εξοστρακίσουν τα χείλη του, φαινόταν και στον ίδιο τόσο παράξενος, ώστε προτιμούσε να σιωπήσει.

Ο Πέπες όπισσο, βλέποντας τον τόσο άγριο, του έλεγε:

—Έλα στα σύγκαλά σου, σύντροφε! Τι έπαθες λοιπόν; Τι τον έκανες τον γενναίο, τον ήρωα Βουαροζέ;

—Ω! Φάβιε μου! Άστρο λοιπό που ανέτειλε στη δύση της ζωής μου, εσύ που καθόρθωσες να με κάνεις ν' αγαπήσω τη ζωή, μην άκοις τον σκληρόκαρδο αυτόν άνθρωπο! γόνιζε ο Βουαροζέ. Δεν άγάτησε ποτέ, κι' αυτό μιλάει έτσι.

Ο Φάβιος άραζε με συγκίνηση το χέρι του γηραιού κινήτου και του έλεγε:

—Βουαροζέ, πατέρα μου!... Δεν σου ελα χθές ότι θα πεθάνομε μαζί; Ο Πέπες κι' έχω θα ζάνοιμε ότι μάζ προσταξής! Θές να συνθηκολογήσοιμε με τους έχθρους μας;

—Αυτό είνε λιγάκι δύσκολο για μένα, φρόνιμος ο Πέπες. Μπορείτε να φύγετε ή και να συνθηκολογήσετε και οι δυό με τους Ίνδοι. Για να γίνουν όμως ή διαπραγματεύσεις εικόλούτερα και με περισσότερη αξιοπρέπεια, θα έσοιτε να μάζ ζάνοιμε πρώτα οι έχθροι μας προσταξής. Δεν θα περιμένοιμε λοιπόν να ξεμερόση για να λδοίμε πόσοι και ποιοι έχθροι έσοιμε άπέναντι μάζ; Θά είνε άσφαλώς Μεξικανοί ληστές ή Ίνδοι. Και φρονάξοιμε ότι θ' άπορήσοιμε όταν μάζ δούν να όπισθοχωροίτε, όπως θ' άπορήσοιμε και μετς οι ίδιοι για το κατάντημά μας! Μά γιατί άργοιτε να μάζ επτεθούν;

Και έλοποντας κατά γής, ο Πέπες προχώρησε στην άκρη του λόφου για να ιδή τι γίνεται στον κόσμο και στην κορυφή των αντίκρυτων βράχων.

Τά πρώτα αδινά θάμνη φότιζαν τώρα την έρημιά, που ήταν βυθωμένη σε φαινομενική γαλήνη, σιωπηλή και συνωραπή.

—Ο κόσμος φαίνεται έρημος, είτε ο Πέπες.

Ο Βουαροζέ προχώρησε κι' αυτός στην άκρη του λόφου, προσπαθώντας να τραπήσει με τα διαπεραστικά του βλέμματα την ύπλοειχη αμίλη που σκέπαζε την γύρω έκταση.

Η άνωμαλίες του έδάφους και ή πέτρες που ήταν σκορπισμένες έδω και κει, φαινόταν σαν άμείβολες σιές. Έτσις όμως πίσω απ' τις πέτρες αυτές και μέσα στις σχισμάδες της γής να ήταν κρυμμένες οι έχθροι, για να παρακολούθουν τις κινήσεις των τριών κινήτων.

Οι λύκοι εξακολούθουσαν να άδρώνεται. Όσοσο ο Βουαροζέ ξε-

χώρισε και με άλλη κρυφή, που τον έκανε να κινήσει το κεφάλι του και να ξαναγρήσει κοντά στους συντρόφους του.

—Μας έχουν πειραχίσει, τους είπε. Κύτταξε, Πέπε. Ο Πέπες ξαναπήγε στην άκρη του λόφου, έφριξε μερικά έξεταστικά βλέμματα τριγύρω του και φρόνιμος:

—Ναι, έχεις άκρη, Βουαροζέ. Τώρα τους διακρίνω. Είνε ξαλομένοι στη γή μαρμαίνα. Άς κάνοιμε λοιπόν εκείνο που εας είπα. Κι' αν μάζ επτεθούν, άς προσπαθήσοιμε να στείλοιμε πρώτα στον άλλο κόσμο τον κέριο Βαράγια!...

—Δεν πιστεύω να μάζ επτεθούν, είτε ο Βουαροζέ. Αίτοι δεν ένδοσφέρονται τόσο για τη ζωή μας, όσο για το χρυσάφι της Κοιλάδας.

—Σιγηνού κι' έχω μαζί σου. Μην ξεχνάς όμως, ότι μαζί με τους πειρατές της ζούγκλας βρισκόμαστε και Ίνδοι, που διοούν περισσότερο για το όμα μας, παρά για το χρυσάφι.

Ο Βουαροζέ έκανε τότε τη σέψη, ότι δεν ήταν άπαινο ο Βαράγιας που έγινε ξαρκιά σύμμαχος των Ίνδων, να μεταχειρίστηκε το χρυσάφι για δόλωμα, θέλοντας να παρακινήσει τους εφροδέρχοιους να επτεθούν έναντιον τους και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι Ίνδοι θα έσοιαν εύχαριστημένοι αν έσοιαν υπό την κατοχή τους το μεταλλείο και δεν θα ζητούσαν να βιάρουν τους λευκοίς.

Έτσι, ο άγαθος Βουαροζέ περιμνε, ήπιζε και άταραχος, ν' άπορατήσοιεν οι έχθροι νά φανερωθάνην την παρουσία τους.

Άς άρήσοιμε τους τρείς συντρόφους βυθισμένους στις σκέψεις τους και άς ριξοίμε ένα βλέμμα στην κατάσταση.

Όσοις είπαμε και παραπάνω, ο Βαράγιας, θέλοντας να σώσει τη ζωή του, έκανε στην άκρη τη σέψη να οδηγίσει απ' ενθείας τον Έλ Μεσπίτο στο μεταλλείο και να του παραδώσει όλο το χρυσάφι.

Ήταν εύχαριστημένος που θα ξανάδρασε την ελευθερία του, άδιάφορο αν θα την εξαγόραζε με ένα διόλολο θησαυρό.

Μά όταν του πέρασε όπωσδήποτε ή πρώτη χαρά που δοκίμασε, έπειδή γλίτωσε από τα τρομαρά βασανιστήσια, σκέπτεται ότι θα μπορούσε να ζητήση κι' αυτός ένα μικρό έστω μερίδιο απ' τον θησαυρό. Κι' ένω έπέστρεψε στην μυστηριώδη Κοιλάδα, ή φιλοχρηματία του ξέπαισε πάλι και θέλει στην καρδιά του. Καταλάβαινε ότι δεν θα μπορούσε να οικειοποιηθή μόνος του όλο το χρυσάφι. Έπρεπε λοιπόν να προσπαθήσει να πάρη στο μερίδιό του το μεγαλύτερο τουλάχιστον μέρος. Μά πως νά ξεγελάσει τους παηρούς συμμάχους του;

Ο Έλ Μεσπίτο δεν έδωσε στην άρχη μεγάλη λύση στα λόγια του Βαράγια. Έκείνος όμως του περιέγραψε με τόσο ζούρα χρώματα τον θησαυρό, ότε ο πλανόγιος μάγς σχημάτισε

στο τέλος την πεποίθησι, ότι υπήρχε πράγματι ένα μεταλλείο χρυσού που μπορούσε να γίνε δικό του. Από τη στιγμή που ο Βαράγιας καθόρθωσε να πείθι τον μάδα, ήξερε πια τι έπρεπε να κάνει. Και είτε το Έλ Μεσπίτο, ότι το μεταλλείο βρισκόταν όχι στην Κοιλάδα, αλλά στην κορυφή του λόφου, τον όπιο κατείχαν οι τρείς κινήτοι.

—Μέσα στην τάφο, είτε, του Ίνδο άρχηγού, οι κινήτοι έχουν κρύψει μεγάλη ποσότητα χρυσού. Πρέπει να τους διαξοίμε, και να πάροιμε το χρυσάφι.

Στό δρόμο που πήγαινε για την Κοιλάδα, ο Βαράγιας σάλλογίζοιτε σε τι μέρα έσοιτε να καταγρή για να σώσει το χρυσάφι από τα χέρια των μαγδων, και νά τους πάρη αυτός, αν ήταν δυνατόν, όλο το θησαυρό.

Ένω ο τροβόωτης έκανε τους παηρούς αυτούς διαλογισμούς, προστεθή κι' ένας άλλος σύμμαχος στον άρμηδό των συνοδοιπόρων. Κι' αυτός ήταν ο γιος του Έλ Μεσπίτο, τρομερός κι' άπαισιος, σαν τον πατέρα του.

Η συμμορία είχε στοιματήσει για λίγη ώρα σ' ένα μέρος του δάσους, για νά ξεκουραστή. Πίσω από μερικά δέντρα όμως είχε ξεπύξοιμε κι' ο Διάς, για ν' αναταθή το άλογο του. Κι' έτσι ο Διάς παρακολούθησε, χωρίς να τό θέλη, την παρακίνη συνομιλία, που έγινε στην άγγλη. Τη γλώσσα αυτή, ο Διάς την ήξερε, έπειδή είχε ζήσει πολλά χρόνια μαζί με Άμερικανούς.

—Πατι μού είτε νά προσκαλέσω τον Ίνδο άρχηγό, ρώτησε ο Έλ Μεσπίτο το γιο του. Στο μέρος όπου ο Κόκκινος Ποταμός χωρίζεται στα δύο; Μήπως έπειδή εκεί κοντά βρισκόται ή λευκή γέα, την όπια θέλει ν' άπάξήσει, ή όρμα Ροζαρίτα, δηλαδή;

Οι Ίνδοι τραβήξαν για την Κοιλάδα του Χρυσού.

—Ναι, απάντησε άπότομα ο θρηώδης γυός του μαγός. "Ας βάλουμε όμοσ στο χέρι το χουράφι πρώτα, στο όπιο μός όδηγει ο λειπός αυτός σκύλος, τον όποιο έσωσες άπ' τους Ίνδους, κι έπειτα βλέπαμε τί θά γίνει.

—Ζητάς, γυιό μου, είτε ο "Ελ Μεστιζο, να πάσης πολλούς μαζύ λαγούς. Πρόσεξε...

—Έξω καλά τί κάνω, φώναξε άγρια ο περσάτης στον πατέρα του. Μην άνακατάβασα λοιπόν στις δουλειές μου έσύ, ο όποίος, πριν μεγαλώσω γιά να σέ βοηθώ, δέν έκανες τίποτ' άλλο παρά να σκοτώνης άνωπερώσπιστους κτηηγούς, γιά να κλέβης δέρματα χωρίς άξια...

Ο "Ελ Μεστιζο κοίτηξε μερικά άκατάληπτα λόγια, σάν τίγρης διαμαρτυρήσασ το φιλιάκι της.

—Και πώς τά κατάρηρες να πεισης τον Ίνδο άρχηγό να σε βοηθήσει ν' άρπάξης τί νέα; ρώτησε σε λίγο το γυιό του.

—Τού έσπεχθήκα έκείνο που του έσπεχθήκαες και σύ γιά να σάσεις το Βαράγια. Να του παραδώσω δηλαδή τον Κοράγγι, ο όποιος περιφέρεται τώρα στον Κόκινο Ποταμό.

Ο Διάς δέν άκουσε παιά τίποτε άλλο, παρά μερικάς λέξεις χωρίς έιφιό, όπως... "Αχώς φλέγμενα και Κρυφονας της Νησου των Βοράδων...

Κατόπιν οι Ίνδοι και οι περσάτι της ζούγκλιας τράβηξαν γιά την Κοιλιάδα του Χρυσού.

Κι' άπό τα λίγα λόγια όμοσ που άκουσε ο Διάς κατάλαβε καλά το σχέδιο του γυιό του "Ελ Μεστιζο, ο όποίος έσκόπευε ν' άρπάξει την όραία Ρεζαρίτα, την κόρη του δόν Αδγουστίνου, την όποία τόσο άγαπούσε ο Φάβος.

Έφρεξε λοιπόν να είδοποιήη πρώτα τους τρεις κτηηγούς, καταδικωμένους άπ' τους Ίνδους και κατόπιν τον δόν Αδγουστίνου, γιά τον τρομερό κίνδυνο που διέτρεχε ή λατρευτή του μοναχοκόρη.

Αίγο ύπερα άπό το Διάς έφτασαν στην Κοιλιάδα του Χρυσού κι' οι περσάτι, με τους έσκολοίτους Ίνδους, όδηγούμενοι άπ' το Βαράγια στους άντικειμένους του λόφου γρομμούς.

Όταν ο Πέτες κατέβηκε άπό το λόφο κι' έσκέπασε το χουράφι της Κοιλιάδας με κλαδιά και χόρτα, έκαμε μιá πράξι έξαιρετικά φρόνιμη όπως άποδεχτηκε έν των ύστέρων.

Έτσι οι Ίνδοι και οι περσάτι της ζούγκλιας δέν θά μπορούσαν να ίδουν το θησαυρό, ούτε να τον μοντήσουν καν, έφ' όσον ο Βαράγιας είχε πάρει την άπόφασι να τους τον κρύψει.

Μόλις έφτασαν στην Κοιλιάδα του Χρυσού οι Ίνδοι και οι περσάτι, ο Βαράγιας τους άνέβασε, όπως είπαμε, στους γρομμούς που έφρόνιζαν πάνω άπό το λόφο, στον όποιο ήσαν πεμτακρομένοι οι τρεις κτηηγοί.

—Άπό έδω, είτε στον "Ελ Μεστιζο, θά έχετε τους κτηηγούς κάτω άπό τις κάννες των τσιμεντιών σας.

—Πρόσεξε μη μός άπατήσης, του είτε ο περσάτης, γιατί δέν θ' άρψω στο κορμί σου ούτε λωρίδα δέρματος.

—Θά δητε πως σας είπα την άλήθεια, απάντησε ο Βαράγιας. Σκοτώσατε τους τρεις κτηηγούς και θά πάρете το χουράφι.

Τη στιγμή αυτή ένας άπό τους Ίνδους που έξεταξε προσεκτικά το έδαφος, άρφησε μιá κρηγιή θριάμβου.

—Βεβγα τά ίχνη των ανθρώπων που βρίσκονται στην κορυφή του λόφου! φώναξε. Είναι οι άπαινοδι έχθροι των Έρυθροδέρμων. "Α! ή όρα της εκδηλώσεως έφτασε...

—Ποιοί είναι οι άνθρωποι αυτοί; ρώτησε ο "Ελ Μεστιζο.

—Είνε ο Άετός των Χονοσσικών Όρεών, ή Τσιζιλια και ο νεαρός πολεμιστής της μεσημβρίας, απάντησε ο Ίνδος, έννοώντας τον Βουαροζέ, τον Πέτε και τον Φάβο.

Τότε ο επί κεφαλής των Ίνδων πολεμιστής, έγύρισε στον "Ελ Μεστιζο και του είτε:

—Σεις θά πολεμήσετε γιά τους χουσούς βόλους. Οι Ίνδοι θά πολεμήσουν γιά να εκδηρθούν τους φρονείς των άδελφών των. Οι τρεις κτηηγοί δέν πρέπει να ξεφύγουν. Θά γδάρουμε τά κρηνιά τους και θά πάρουμε τά μαλλιά τους. Το χουράφι δέν μός ένδιαφέρε.

—Αυτό μονάχα θέλετε; ρώτησε ο "Ελ Μεστιζο, άπαισίως μειδάσας.

—Μόνον αυτό.

—Πολύ καλά. Θά έχετε τις κόμης των τριών κτηηγών.

Κατόπιν αυτοί οι Ίνδοι σκόρπισαν στο γρασίδι, γύρω άπό το λόφο, γιά να κόψουν το δρόμο των τριών κτηηγών, άν ζητούσαν να φύγουν, κι' οι δύο περσάτι με το Βαράγια ανέβηκαν στο ψηλότερο μέρος των γρομμών.

—Άπό έδω, είτε ο Βαράγιας, μόλις διαλυθεί ή δούλη, θά σκοτώσουμε σάν δανάθα τους τρεις κτηηγούς.

—Στάσε, σκόλα! οφείλας ο γυός του "Ελ Μεστιζο. Μην άφίνας τη γλώσσα σου ελεύθερη να λήη άνοησίες. Η δούλη αυτή δέν διαλύεται ποτέ κι' έτσι δέν θά μπορούμε να ίδουμε τους τρεις κτηηγούς, ότι θιας άναταλεί ο ήλιος.

—Θά ίδουμε τί θά γίνει, είτε ο "Ελ Μεστιζο. "Ας άνάβουμε φωτιά επί του παρόντος.

—Έγώ, μουρμούρισε ο γυός του, θάβηλα να πάρουμε το χουράφι και να φύγουμε. Τι μ' ένδιαφέρουν ή κόμης των τριών κτηηγών;

—Κι' όμοσ έσπεχθήκαες στους Ίνδους να τους βοηθήσουμε να εκδηρθούν, απάντησε ο "Ελ Μεστιζο.

—Κατόπιν τη γλώσσα σου, γέρο!... Το Έξω, που να πάρη ο διάβολος!...

Στο διάστημα αυτό οι τρεις κτηηγοί κτύπαζαν προσεκτικά τί γίνεται γύρω τους. Είταν τη φωτιά π' άναψαν οι περσάτι στους άντικειμένους γρομμούς και συγχρόνως το όξύ βλέμμα του Πέτε διέκρινε στο θωρακό φως της αήγης τους Ίνδους που σερνόντουσαν στη γη κάτω στο γρασίδι, γιά να κρηφτούν σε διάφορες θέσεις.

Άπό άπ' τους Έρυθροδέρμων αυτούς είχαν κρηφτεί κοντά στο γρόφο παιά ύλογο του δόν Έσπεθάν.

—Δέν κρατιέμαι παιά, θά τουό σκυλοβόρσω αυτούς τους κρηνιάφρες, είτε ο Πέτες.

—"Οχ, Πέτε, τον παρακάλεσε ο Βουαροζέ, μη τους έρεθίζεις.

Ο Πέτες έφρξε στο γρηναίο σύντροφο του ένα βλέμμα καταπλήξιος.

—Δέν σου το λέω αυτό γιατί φοβούμαι, Πέτε, είτε ο Βουαροζέ. "Αν το φέρει ή περίστασις να πεθάνω γιά σας, θά όδης πως Έξω να πεθάνω.

—Μπράβο, Βουαροζέ! Τώρα σε ξαναβόρσω, τούλαμ μου φίλε. Άρφησ με λοιπόν να τά ψάλλω στους σκυλοβόρους αυτούς.

Κι' ο Πέτες, μη συγκρατούμενος πλέον, έγύρισε προς το μέρος που ήσαν κρημμένοι οι Ίνδοι και φώναξε, με φωνή εισοικη:

—Το μάτι του λευκού πολεμιστού έδλεπε ως τώρα ένα ψοφίμ στο γρασίδι. Το ψοφίμ ένός άλλου. Πως τώρα τά ψοφίμα έγιναν τρία;

Τά λόγια αυτά του κτηηγού έκαναν τους δύο Ίνδους που ήσαν κρημμένοι πίσω άπό το γρόφο ύλογο να φρενιάσουν. Πετάρησαν άμέσως κι' άπό έπάνω, άρφησαν ένα οφθαλμαχτό λύσσας και χάρησαν άνάμεσα στα φυλλώματα.

—Δεμονες φαντικόμενοι με άγιασμα, φώναξε με όργη ο Πέτες, που θά μός πάτε; Θ' άρφησετε δώ πάνω τά κρηνάρια σας, πολύ γρηγορα, έννοια σας!...

Τά λόγια του Πέτε ζύτησαν στην ψυχή του Βουαροζέ το μίσος του το άσπονο κατά των Ίνδων, ζύτησαν τη γενναϊότητά του. "Εσπίξε λοιπόν το χέρι του συντρόφου του και φώναξε:

—Μπράβο!... Καλά τους τά έλεγε, Πέτε... "Α, τους άρχειούς, θά τους πάρη ο διάβολος.

Ο όμοσ του άτρούπτου κτηηγού ένθουσίασε τον Πέτε και τον Φάβο. Πετάρησαν λοιπόν και οι τρεις όδθια φηλά στο βρόχο, έδγαλαν τά πλατύγραφα κατέβηλα τους και κουνώντας τα πάνω άπ' τά κεφάλια τους, άρχισαν να ζητωκραυγάζουν σάν δεμωσιόμενοι:

—Όδρά!... Θάνατος στους Κόκιμους διαβόλους και στους σπιμάγους των, τους εμπαστάρδους της ζούγκλιας!...

Η κραυγή τους βρόντησαν κι' απηλάλησαν στους γύρω γρομμούς, μέσα στην άβυσση γαλήνη.

Οι Ίνδοι τις άκουσαν κι' απάντησαν με οφθαλμαχτά λύσσας. Οι περσάτι άρχισαν επίσης να βλαστημούν και ν' άπειλούν τους τρεις κτηηγούς ήθεσσι και ίσπανισσι.

Έπεζοράτησε γιά μερικά λεπτά, άληθινό πανδαμνίο. Κι' έπειτα όλα βυθίστηκαν πάλι στην πρώτη τους γαλήνη και ήσυχια.

Μ Ε Χ Ρ Ι Θ Α Ν Α Τ Ο Υ !...

Οι τρεις κτηηγοί άρχισαν τώρα να συμπληρώνουν με μεγάλες πέτρες το όχυρομά τους. Ένώ ήρχολοίντο στην εργασία αυτή, ο Πέτες είτε στο Βουαροζέ:

—Πρέπει να κησούμε ή να πεθάνουμε! Τό να συνθηκολογήσουμε μ' αυτά τά θηρία, σύντροφε, είτε πώ επικινδύνο άπ' το να πολεμήσουμε μαζί τους μέχρι τελευταίας πνοής. Έξερεις δά καλά τί είδους κτήνη είναι. Προσποίνονται όπι συνθηκολογούν, σε κατεβίζουν στην πεδιάδα κι' έξαφνα φέζονται έναντίον σου, σε σφάζουν και σου γδέρνουν το κρανίο.

(Ακολουθεί)

Ο Βαράγιας τους όδηγησε στους άντικειμένους του λόφου γρομμούς.